

ילד. הורה. בוגר

דלית פרוטר בגלריה צדיק

בסדרת ציורים פיגורטיביים מאתגרת דלית פרוטר את גבולות האגו האנושי בחוכמה, בהומור ובחמלה רבה.

הסינר- שבלט בציור "עקרת הבית" שנעל את תערוכתה הקודמת של דלית פרוטר - הפך לאוביקט מעבר בתערוכה זו, עת שי. בנה הצעיר של פרוטר, עטה אותו כשהתחפש. המשחק, השובבות, השעשוע, היצירתיות והחופש ממחשבה מגדרית של הילד, גירו את פרוטר להתחיל את הסדרה העוסקת ביחסי הגומלין שבין הורה לילדיו.

כדרכה, מציירת פרוטר את בני משפחה על מנת להביע את יחסה לגבי בני האדם, תקשורת ויחסים בין אישיים. עפר, סהר, טל, שי והיא עצמה הופכים למודלים המסמלים תפיסת עולם.

כמו הסינר כך גם כפפות אגרוף, תחתוני בוקסר, נדנדה, מצנפת, שרשרת, כומתה, אקדח, שמלת רקדנית בטן וגם פיילה ישנה, הופכים באחת לסיפור אודות ילדות חופשית ואימפולסיבית, התבגרות כואבת, מציאות פוליטית טעונה ולפיכך גם הורות אמביוולנטית הנעה בין סמכותיות לתמיכה.

פרוטר מעניקה לדוגמניה את החירות לבחור את האביזרים ומביימת את הסצנה. רב הדמויות מיישרות מבט אל הצופה ולפיכך אל פרוטר עצמה בשעה שציירה. המבט, מלא אמון ותום מצד אחד וגם מתריס ופרוע מצד שני, מעיד על מערכת יחסים אינטימית, לא מבושת והרמונית שבין האמנית ומושאיה.

שיאה של מערכת היחסים הזו טמון בשתי עבודות בסגנון פייטה. פיילת פח במרכז הפריים מכילה פעם אחת בן שאמו מערסלת ברוך וברחמים ופעם נוספת אס-קרבן-חסר ישע שהילד מגונן עליה. היפוך התפקידים בסצנות מאפשר לפרוטר לדייק ברב חכמה וקשב לטווח הקשרים המורכבים ביחסי האנוש בחיי היומיום בעידן המודרני.

אוצרת: חנה קומן

